

DE KUNST VAN HET DOBBEREN

Een mooie zondagochtend op de Oosterschelde. Water als een spiegel met fraaie patronen van fijne rimpelingen. Het minste gerucht is over honderden meters hoorbaar. Een dichtslaande baksst, een ingeklapte spinnaker die op het zuchtje wind sissend langs een stag glijdt, een kind dat een liedje neuriet, een lepeltje in een koffiemok, gedempte stemmen. We liggen met ongeveer vijftien boten tussen de Galgeplaat en het haventje van Kats. Een enkeling kwam uren geleden vanuit de Bergse Diepsluis aan zeilen, anderen uit het Kanaal door Zuid-Beveland. De rest dacht precies op het goede moment Wemeldinge of Kats te verlaten om met de staart van de ebstroom nog mooi de plaat te kunnen ronden en het opkomend tij weer mee te hebben richting Grevelingen of Volkerak. Maar de zwakke wind, die volgens de voorspellers de hele ochtend zou aanhouden, zakte in. We haalden vóór de kentering bij lange na de noordwesthoek van de Galgeplaat niet. Een fragiel rafeltje achter een rode ton verraadt dat de Oosterschelde alweer naar het oosten stroomt. En nu doen we er alles aan om ten minste op dezelfde plek te blijven liggen.

Geruime tijd is op elke boot wel iemand gedreven bezig om tegenover één halve knoop stroom minstens één knoop voortgang aan de zeilen te ontfutselen. Beetje meer twist, beetje minder spanning op het onderlijk. Genua vervangen door gennaker. Gennaker weg en spinnaker omhoog. Soms dobberen we dicht naar een ander en we voelen ons verbonden. Zonder woorden zien we dat we hetzelfde denken: 'Zijn we niet leuk bezig? Vraagt zeilen met nauwelijks wind niet veel meer inzicht en concentratie dan met twintig knopen wind de rompsnelheid halen?'

Zo gaat er een uur voorbij. De spinnakers en gennakers verdwijnen als het beetje wind ook nog tussen oost en zuidwest gaat kwispelen. Ook kledingstukken gaan onderdeks; het wordt warm. We verbeelden ons dat de wind een tikkeltje toeneemt en zijn er zeker van dat de stroom hetzelfde doet. En niemand start zijn motor. Ik kom in een plezierige stemming die ik op binnenwater al lang niet meer heb gevoeld: dobberen en dat niet vervelend vinden. In de jaren waarin we nog in open

boten zonder hulpmotor zeilden, hoorde het dobberen erbij. We vonden het prima, want we waren immers op het water en hoefden verder niets. Er waren geen windgoeroes die tot op het uur vertelden wat je kon verwachten. We stelden dus ook geen eisen aan de wind, maar namen hem zoals hij kwam.

Na een uur zijn we al lang opgehouden met pogingen om het uiterste uit de traag bewegende lucht te peuren. Op de andere boten is het niet anders. Boeg in de goede richting is voldoende. Elke kuip is veranderd in een intieme capsule in de onmetelijke ruimte van golfloos water. Niet langer trekken wind, water en boot de aandacht, maar houden bemanningen – veelal gezinnen – zich met elkaar bezig. Drie boten verderop nemen een paar kinderen de regie over. Feilloos voelen ze aan dat met de wind ook de grond onder de routine en het gezag aan boord is weggevalen. Ze spelen verstoppertje en andere spelletjes waarvoor ze over het

Elke kuip is veranderd in een intieme capsule in de onmetelijke ruimte van golfloos water

dek rennen en door luiken moeten klimmen. In de boot naast ons ligt iedereen plat op het dek, terwijl de roerganger zich naar een andere wereld mijmert. O, zalig nietsdoen. Er is nu anderhalf uur verstreken en nog steeds heeft niemand zijn motor gestart.

Dat gebeurt een kwartier later. Op één van de boten is misschien de gespreksstof op of er staat toch een dwingende afspraak in de agenda of het plezier van het dobberen is omgeslagen in irritatie of ander ongenoegen.

We raden maar wat. De betovering is in ieder geval verbroken. Binnen enkele minuten na dat eerste dieselplofje en het beeld van één boot die door het veld van dobberaars een messcherpe boeggolf trekt, valt de kleine community van lotsverbonden dobberaars ronkend uiteen. Geeft niet. We namen het zoals het kwam.

Dank je wel, medezeilers op die mooie zondagochtend tussen Kast en de Galgeplaat. Dank je wel voor die bijna twee uur met elkaar dobberen. ●

ROB BIJNSDORP is journalist, communicatieadviseur en zwerver op en langs het water. De nieuwste ontwikkelingen in jachtontwerpen en navigatie-elektronica gaan aan hem voorbij. Maar des te meer gaat zijn aandacht uit naar de kwaliteit van het leven aan boord en naar de bijzonderheden van het water waarop we varen. Veel trouwe lezers van *Zeilen* zullen zich Robs vroegere reisverhalen herinneren, over verre kusten of de kreekjes van de Biesbosch. Rob is terug.